

၁၆၀%

ပင်လယ်ဥပြာ

(နိဒါန်း ...)

"ခုနက သမီးက ပုံပြင်ပြောပြပြီးပြီဆိုတော့ ဦးအရူးက ကပြရမယ်။
ပြီးရင် ထန်းသီးလည်း ခူးကျွေးရမယ်"

"ကမယ် ကမယ် ...။ ထန်းသီးလည်း ကျွေးမယ် ဟေး ဟေး ကမယ်
ဟေး"

အသားဖွေးဖွေး ဆံပင်ရှည်များ စုစုစည်းစည်း ဖြာကျနေသည့် က
လေးမငယ်လေးသည် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဟလျက်ရယ်ကာ လက်ခုပ်တွေ
တီးနေသည် ။ ထိုကလေးမလေး၏ ရှေ့တွင် တော့ အသားမည်းမည်း
ဘောင်းဘီတိုနှင့် လူတစ်ယောက်က အလွန်အကျွံ ခုန်ပေါက်ကာ ကွေး
နေအောင် ကနေတော့သည် ။

သူတို့ နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တော့ တရှူးရှူးတရှဲ့ရှဲ့ အသံနိမ့်လိုက်
မြင့်လိုက် မြည်နေသော ဖားဖိုကြီးတစ်ခု။ ထိုဖားဖိုကြီး၏ အနောက်တွင်
မီးသွေးအိတ်တွေ အထပ်လိုက် ရှိနေသည် ။ အဘိုးကြီး တစ်ဦးသည် လ
ည်း ထိုမီးသွေးအိတ်ကြီးကို မှီလျက်ရှိသည် ။ မီးသွေးညှပ်ကြီး တစ်ဖက်၊
ကျမ်းစာအုပ်ကြီးတစ်ဖက် ကိုင်ထားသော ထိုအဘိုးကြီးသည် လက်ခုပ်
တီးနေသော ကလေးမလေး နှင့် ကပြနေသော လူကြီးကို ကြည့်၍ တ
ဟားဟား အသံထွက်အောင် ရယ်နေလေသည် ။

"ငါမြေးကတော့ သူ့ဦးအရူးကို နှိပ်စက်နေပြန်ပြီ"

ဟု လည်း သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ်လိုက်သေးသည်။ ။

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် သစ်ပင်များ တဝှမ်းလုံး အော်မြည်နေကြသည်။

။

(၁)

[ကမ္ဘာမြေကိုချစ်ကြောင်း အလွယ်ဆုံး သက်သေပြမှုတစ်ခုသည် သစ်ပင်စိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်]

ဤစာတမ်းပါ ဗီနိုင်းစကို လူနှစ်ယောက်က ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုလို ထောင်၍ ကိုင်ထားသည်။ ။ သူ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် လှမ်းဖတ်ဖြစ်သည်။ ။

[သစ်တောတွေဟာ မိဘတွေက သင်တို့ ကို အမွေပေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သင့်ကလေးတွေက သင်တို့ ကို ချေးငှားထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်]

ထိုစာတမ်းပါ ဗီနိုင်းစများကိုလည်း ဟိုနေရာ သည် နေရာ စိုက်ထူထားတာ တွေ့ရသည်။ ။ သူလည်း လှမ်းဖတ်ကြည့်ပြီး သူကြိုက်နှစ်သက်သည့် Unicef ကာတွန်း တစ်ခုထဲမှ စာသားဖြစ်ကြောင်း သတိရမိသည်။ ။ ပြည့်ဝသော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် စာသားအဖြစ် သူခံစားရသည်။ ။

သစ်ပင်စိုက်ပွဲလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။ မြို့ပြင်ရှိ မြေရိုင်းကွင်းပြင်တစ်

ခုတွင် လူငယ်လူမှုရေး အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ဦးဆောင်ပြီး ကျင်းပနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အခု သူရောက်လာသည့် အချိန်ကတော့ နည်းနည်း နောက်ကျနေပါပြီ။

မြင်ကွင်းတွင် တက်တက်ကြွကြွ လုပ်အားပေးနေသော လူငယ်များကို ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းစွာ တွေ့ရသည်။ ။ ကြည့် ... သစ်ပင်စိုက်နေသည့် လူတွေ၊ ပေါက်တူးကို မြှောက်၊ ခြေကိုပေါက်နေသည့် သူတွေ၊ ပျိုးပင်အိတ်များ ပွေ့ပိုက်၍ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသူတွေ၊ ခက်ရင်းခွနှင့် မြေဆွနေကြသူတွေ၊ တစ်ရှူးကမ်းကြသူတွေနဲ့ အအေးလိုက်တိုက် နေကြသူတွေ။ ရေပန်းကရားနှင့် ရေလောင်းနေကြသူတွေ စသဖြင့် စည်ကား ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ။ အခုမှ ရောက်လာသည့် "သူ" ကတော့ ပျိုးပင်တောင် မယူရသေး။

ဘယ်သွားရမှန်း မသိ၍ မေးစမ်းပြီးသွားရသည်။ ။ ပျိုးပင်ကောင်တာဟူသည့် အစိမ်းရောင် ရွက်ဖျင် အမိုးအောက်မှ စားပွဲဆီ သွားရသည်။ ။ သို့သော် ဟိုရောက်တော့ ဘာပျိုးပင်မှ မတွေ့ရတော့ပါ။ ရလိုရငြားတော့ သူ အားထုတ်ကြည့်မိသည်။ ။

"ပျိုးပင်တစ်လက်လောက် မကျန်တော့ဘူးလားဗျ"

"ပျိုးပင်တစ်ပင်လောက် ရဦးမလားရှင့်"

သူ့စကားသံနှင့် ထက်ကြပ်မကွာဘဲ အနောက်က ကပ်လိုက်လာသည့် စကားသံ။ ကြားမိတာနှင့် အသံရှင်ကို မိန်းကလေးမှန်း သိသလို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့သည်။ ။ ရှုချင်စဖွယ် ကောင်းသော အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်မှန်း မျက်ဝါးထင်ထင် သိလိုက်ရသည်။ ။

ပျိုးပင်ကောင်တာမှ လူဝကြီးက ...

"မကျန်တော့ဘူးကွ။ မင်းတို့ က နောက်ကျတာကိုး။ သူများ စုံတွဲ
တွေဆို စောစောလာ ကြတာ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ဗျ"

"အို ... ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

လူဝကြီးက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို စုံတွဲဟု ထင်သွားပုံရသည် ။
ထို့ကြောင့် သူတို့ အကြောင်ကြား အနေအထားနှင့် ရှိုးတိုးရှုန်တန်
ပြန်ပြောကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်ဘဲ ကျောလှည့်
လိုက်ကြသည် ။ ဒါပေမဲ့ ...

"ဒါပေမဲ့ ..."

ဆိုသည့် ပျိုးပင်ကောင်တာမှ လူဝကြီးအသံကြားတော့ နှစ်ယောက်
သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်မကြည့်ဘဲ ပြန်လှည့်လိုက်ကြပြ
န်သည် ။

လူဝကြီးကသာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ...

"ဒါပေမဲ့ ခနော်ခနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ ပျိုးပင်ကလေး တစ်ပင်တော့ ကျန်
သေးတယ်ကွ။ ပျိုးပင်မှားပြီး ယူလာတာဖြစ်မယ်။ အပင်ကြီးမျိုးတော့ မ
ဟုတ်ဘူး "

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စားပွဲအောက်က ပျိုးပင်ကလေးကို စားပွဲပေါ် သူ
တင်ပြလိုက်သည် ။ ပျိုးပင်က ပန်းပင်ကလေးဖြစ်မည်။ ပင်စည်အရိုးက
နွမ်းဖျော့ ကိုင်းညွတ်ကျနေပါပြီ။ အရွက်တွေ လည်း အညိုသန်း၍ လန်း
ဆန်းမှုမဲ့နေရှာသည် ။

"ဒီတစ်ပင်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ မင်းတို့ စိုက်ချင်ရဲ့ လား"

"စိုက်ချင်ပါတယ်"

"စိုက်မယ်ရှင် စိုက်ပါ့မယ်"

ကောင်မလေးမှာ စင်ဒရဲလားလို စိတ်ဓာတ်ရှိသလို သူ့မှာ လည်း ရွှေမင်းသားလို နှလုံးသားက ရှိနေတော့ အပင်လေးပေါ်ထားရှိသည့် ဆန္ဒချင်းကလည်း တူညီနေပြန်သည် ။ လူဝကြီးက ပါးတွေ အပေါ် မြှောက်သွားလောက်အောင် အားပါးတရ ပြုံးရင်း ...

"ဟား ... ဒါဆိုစိုက်ကြကွာ။ ငါက ဘယ်သူမှ မစိုက်ဘဲ ကျန်ခဲ့တော့မယ့် အပင်လေးဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ။ မင်းတို့ နဲ့ ဒီပန်းပင်လေးတွေတာ ကံကောင်းတာပဲ"

ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ကောင်မလေးနှင့် သူစေ့စေ့ငှငှ အကြည့်ဆုံဖြစ်သည် ။ နှစ်ဦးသား ဗိုလ်ကျားသေနတ်တို့ ၊ ဖျောင်နောင်နောင် ဗေဗေဂျီတို့ လုပ်စရာမလိုဘဲ ပြုံးရင်းနှင့်သာ ဒီအပင်လေး ကို အတူတူစိုက်ဖို့ သဘောတူလိုက်ကြပါသည် ။

နောက် ... သူနှင့် ထိုအမည်မသိ ကောင်မလေးတို့ နှစ်ဦး အပင်စိုက်ရမည့် နေရာကို သွားကြသည် ။ စိုက်ရမည့် နေရာတွင် သူက ပေါင်းနှတ်သည် ။ ကျင်းတူးသည် ။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးက အပင်ပေါက်လေးကို ကျင်းထဲထည့်စိုက်သည် ။ မှတ်မှတ်ရရပဲ ကောင်မလေးက ယိုင်နဲ့ နေသည့် အပင်လေးကို တည့်မတ်စေရန် ပင်စည်ဘေးမှ ဒေါက်တိုင်အဖြစ် တုတ်တစ်ချောင်း စိုက်ပြီး ကြိုးနှင့် ချည်ရန်ပြင်သည် ။

ထိုအခိုက် သိမ့်ခနဲ ကောင်မလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက် ယိုင်သွားသဖြင့် သူက ပခုံးကို လှမ်းထိန်းပေးလိုက်ရသည် ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ ခြေထောက်ကျည်လို့ လား"

"ဟင့် ... ဟင့်အင်း ... ကျွန်မနည်းနည်း မူးလာလို့ ရှင်"

"ဟင် ... နေ့ခင်းဘက်ကြီး သောက်လာတာလား"

သူ အူကြောင်ကြောင် လွှတ်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကောင်မလေးက မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေသည့်ကြားက မျက်စောင်း ခဲလိုက်ရသေးသည်။

"ခေါင်းမူးတာရှင်၊ အရက်မူးတာ မဟုတ်ဘူး ... အိုး ... မူးလိုက်တာ"

နားထင်ကို လက်နှစ်ချောင်းနှင့် ထောက်ပြီး သူမထိုင်လျက်ကလေး မူးနေသည်။

"ဒါဆိုလည်း ဖယ် ... ကျွန်တော်လုပ်လိုက်မယ်"

သူကောင်မလေးနေရာ အမြန်ဝင်ပြီး ပျိုးပင်ကို ဒေါက်တိုင်နှင့် ချည်လိုက်သည်။ ကောင်မလေး၏ နှာသီးဝ၊ နှုတ်ခမ်းနှင့် ပါးပြင်အစပ်၊ နဖူးပြင်တို့ တွင် နေထိုင်မကောင်းမှုကြောင့် ချွေးသီးပေါက်ကလေးများ မြောက်မြားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ ကောင်မလေး၏ ရုတ်ခြည်း ဆိုးရွားသွားသော ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို အံ့သြနေမိသည်။ ခုနကပဲ အကောင်းကြီး။

ကောင်မလေးမှာ မျက်လုံး မှေးစင်းထားလျက်နှင့် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေပုံ ပေါ်သည်။ "မိုး ... မိုး ... ရွာတော့မယ်" ဟု နှုတ်မှ ခပ်ဖွဖွ ရေရွတ်လာသည်။ သူပင် ရုတ်တရက် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသွားသည်။ နေရောင်က အဖြူသားလင်းလျက်ပင်။ ဒီကောင်မလေး ရူးနေလားမသိ။

ကောင်မလေးကို အကဲခတ်ပြီး ဒေါက်တိုင်နှင့် ချည်ပြီးသွားသော ပျိုး

ပင်ကို ရေလောင်းရန် ရေပန်းကရားကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန် သူလက်ခုံပေါ် ရေစက်မွှားမွှားကလေးများ စဉ်ကျလာတာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

"ဟင်"

သူ အံ့သြသွားသည်။

"မိုးရွာပြီ"

ကောင်မလေးက ရေရွတ်သည်။

မကြာပါ။ မိုးက ဝုန်းခနဲ ခြိမ့်သဲထိုးဆင်းကာ ရွာလာတော့သည်။

လူတွေ ... လူတွေ ... နီးရာ သစ်ပင်ရိပ်များ ဆီ တချို့သူတို့ ကားတွေဆီ၊ ယာဉ်တွေဆီ၊ တချို့ ပျိုးပင်ကောင်တာမှ အမိုးအောက်ဆီ ပြေးဝင်ကုန်ကြသည်။ သူနှင့် ကောင်မလေးလည်း အနီးဆုံးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီ မတိုင်ပင်ဘဲ အတူတူပြေးဝင်လိုက်ကြသည်။

မိုးရွာထဲ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက် ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့် အတူရှိနေရတာကို သူများ တွေ မည်သို့ ခံစားမိကြမလဲ။ သစ်ပင်က ထီးတစ်လက် မဟုတ်တာမို့ မိုးစက်တွေ ဒဏ်က ရာနှုန်းပြည့် မကာကွယ်နိုင်ပါ။ ရွက်ကြိုရွက်ကြားက စိမ့်ကျလာသည့် မိုးရေတွေက သူတို့ နှစ် ယောက်ကို ရွဲ့ရွဲ့စိုစေသည်။ ကောင်မလေးက လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့် ပြန်ပိုက်ထွေးပြီး သူ့ကို ကျောခိုင်းလျက် မိုးခိုနေသည်။

။

"ခင်ဗျား အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ရှင်လည်း အဆင်မပြေဘဲနဲ့ "

ကောင်မလေး၏ တုံ့ပြန်စကားကို သူသဘောကျမိသည်။ မိုးသည်းထဲ ရပ်နေသူချင်း ထိုမေးခွန်းက မလိုဘူးဟု ကောင်မလေး ထင်ပုံရသည်။

"ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျားက ခေါင်းမူးနေတာလေ"

သူ ထိုသို့ ပြောလိုက်စဉ်မှာ တော့ ကောင်မလေးက လှည့်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာတစ်ခုတည်း လည်ပြန်လှည့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လှည့်လိုက်စဉ် ဝဲခါးသန်းလာသော ဆံနွယ်မျှင်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆံနွယ်မျှင်များ နှင့်အတူ မိုးရေမှုန်များ လည်း လွင့်ပျံသွားကာ သူ့မျက်နှာသို့ပင် စဉ်မိသေးသည်။

သူ ထိုလှုပ်ရှားမှုလေးကို ငေးသက်မိသွားသည်။

ထိုသို့မြင်ကွင်းမျိုးသည် ခေါင်းလျှော်ရည် ကြော်ငြာများ ထဲ တွင် ပဲရှိလိမ့်မည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ...။

ဝဲခါးနေသော ဆံနွယ်များ ပြန်ကျသွားမှ အိခနဲ ပြုံးပြလိုက်သော သူမကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ချိုသော မျက်နှာနှင့်အတူ လည်တိုင်ဖြူဖြူကလေးကိုလည်း ရင်ခုန်ဖွယ် တွေ့ရသည်။

"ဟင့်အင်း ... မမူးတော့ဘူးရှင်။ စိုးရိမ်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပဲ၊ ကျွန်မ နေကောင်းသွား ပါပြီ"

မိုးစက်တွေ မှုန်ဝါးနေသည့်ကြားမှာ ခုနမှ စိုက်ထားသည့် ပျိုးပင်က လေးတွေ မိုးရိပ် မိုးသဏ္ဌာန်နှင့် ယိမ်းလှုပ်နေကြသည်။ သူကတော့ မင်သက်ကောင်းမိနေတုန်း။

ကောင်မလေးက အူကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်မှ သူသတိဝင်ကာ စိတ်ထဲက မေးချင်နေသည့် မေးခွန်းကို နှုတ်မှ အလိုလိုမေးမိသွားသည်။

"ဒါနဲ့ ဘယ်လိုလို့ ..."

"ဘာလဲ၊ ကျွန်မတို့ စိုက်ခဲ့တဲ့ အပင်က ဘာအသီးတွေများ သီးလာမလဲလို့ မေးမလို့ လား"

"ဟင်"

"စားလို့ ရမယ့် အသီးတော့ သီးလာမယ် မထင်ဘူးနော်"

ကောင်မလေးက သူ့ဘာသာသူ ပြောချင်ရာပြောပြီး လည်တိုင်လေး ဖြည်းဖြည်းနဲ့၍ တဟက်ဟက်ရယ်သည်။ ။

တကယ်တော့ သူက ကောင်မလေးကို မိုးရွာမယ်မှန်း ဘယ်လိုလို့ သိသလဲဟု မေးရန်ဖြစ်သည်။ ။ ကောင်မလေးက စကားဖြတ်ပြောကာ သိသိသာသာ စကားလွဲသွားသောကြောင့် သူ့ဘာမှ ဆက်မမေးဖြစ်တော့။ မဖြေလိုသူအတွက် မမေးလိုတော့။

အတန်ကြာသည် အထိ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောမိကြပါ။ ကောင်မလေး၏ ပါးပြင်ဖြူဖြူ ပေါ်တွင် ရေစိုပြီးကပ်နေသည့် ဆံပင်စများကို သူမကြာခဏ ကြည့်ကြည့်နေမိသည်။ ။ မိုးကလည်း ရွာဆဲ၊ သွန်းဆဲ။

တစ်အောင့်လောက်နေတော့ ကောင်မလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်က ရိပ်ခနဲ နောက်ယိုင်သွားသည်။ ။ သူ လှမ်းထိန်းရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ကောင်မလေးက သူ့ဘာသာသူ နောက်ကို ခြေထောက်ရွှေ့ပြီး အလျင်မီအောင် ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။ ။

"ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ခေါင်းမူးလာပြန်ပြီ"

"ဟင် ... ခုနကပဲ ကောင်းသွားပြီဆို"

ဘာရောဂါမျိုးပါလိမ့်။ သူကလည်း ဆေးကျောင်းပြီးအောင် တက်ခဲ့

သူ မဟုတ်တော့ ကောင်မလေး၏ ဝေဒနာကို ခန့်မှန်းမရ။

"အင်း ... အခုပြန်မှူးလာပြန်ပြီ ..."

နားထင်ကို လက်နှင့်ထောက်ရင်း ကောင်မလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်များ ယိမ်း၍ လှုပ်နေသည် ။ သူစိုးရိမ်လာသည် ။

"ခင်ဗျား ဒီအတိုင်း ရပ်မရရင် ကျွန်တော့်ပခုံးကို ကိုင်ပြီး ဖြစ်ဖြစ်ရပ် မလား၊ ဒါမှ ဟုတ် နောက်က ပင်စည်မှာ မှီပြီး ဖြစ်ဖြစ်ရပ်ပေါ့"

ကောင်မလေး ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင်။ မျက်မှောင်တွေကြုတ်ကာ ရှုံ့ ရှုံ့သွားသည် ။ ဝေဒနာကို စူးစူးရှရှ ခံစားနေရသည့်ပုံ။

"ဟင့်အင်း ... ဘယ်မှာ မှ မရပ်တော့ဘူး။ ဒီနေရာမှာ နေရတာလည်း အန္တရာယ်မကင်း တော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက ထွက်ခွာသင့်ပြီ"

"ဗျာ"

ကောင်မလေးက ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ယှက်သွယ်မိုးအုပ်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည် ။ သူပါ ကြောင်တောင်တောင် အနေအထားနှင့် ပြေးထွက်သွားမိသည် ။ ဤသည် မှာ သူ့အတွက် ကြီးမားသော ကောင်းမှုတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း မကြာခင်မှာ ပင် သူသိရလေတော့သည် ။

"ဝုန်း"

သစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းကြီး ကျိုးကျသွားသည် ။ သူတို့ ခုနက မိုးခိုခဲ့သည့် သစ်ပင်မှ ကြီးမား ကြွေခိုင်သော သစ်ကိုင်းကြီးများ ခုနက သူတို့ ရပ်၍ မိုးခိုခဲ့သော နေရာကိုပင် အုပ်မိုးလျက် ထိုးစိုက်ကျသွားသည် ။

သူငေးကြည့်ရင်း ကျောပင်တွန့်သွားသည် ။ လွန်ခဲ့သည့် (၁၀) စက္ကန့်

လောက်ကသာ ထိုသစ်ပင်ကြီး ကျိုးကျခဲ့ပါက သူတို့ အစိတ်စိတ်
အမြွှာမြွှာ သွေးပျစ်ပျစ် ဖြာသွားမည်ဖြစ်သည်။ ။ ဟူး ... ကောင်မလေး
ကယ်ပေလို့။ ။

ကောင်မလေးဆီကြည့်လိုက်တော့ သူမမှာ နောက်သို့ စိုးစဉ်းမျှ လှ
ည့်မကြည့်ဘဲ ပြေး၍ သွားနေသည်။ ။ ပြေးနေသော သူမ၏ လည်ပင်းမှ
ဆွဲကြိုးကလေး တစ်ကုံးသည် ပြတ်တောက်၍ မြေပြင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သ
ည်။ ။ ထိုဆွဲကြိုးလေးကို ကောင်မလေး၏ ပြေးသွားသော လမ်းကြောင်း
အတိုင်း လျှောက်လာမိသော သူက တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ဆွဲကြိုးမှာ ရွှေ
ဆွဲကြိုးတော့ မဟုတ်။ သို့သော် ဆွဲကြိုးလေးကို ကောက်ယူပြီး ကောင်မ
လေးကို သူ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

ကောင်မလေးမှာ သူ့ခေါ်သံမ ကြားသည် လား၊ ကြားလျက်နှင့် လှည့်
မကြည့်သည် လား မသိ။ မိုးများ သည် မည်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ဘဲ
ရွာဆဲ။ ။

မိုးရေတွေကြားတွင် သူရယ်၊ သူ့လက်ခုပ်ထဲမှ အမည်မသိ ကောင်မ
လေး၏ ကြွင်းကျန်ရစ် ခဲ့သော ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးရယ်။ ။

(၂)

သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံတတ်သည့် မျိုးမင်းချို့၏ ဓာတ်ပုံတိုက်သို့ သူရောက်ရှိချိန်မှာ တော့ (09:00 AM) ရှိပါပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေက ဒုံရင်း ဒုံရင်း လွတ်လပ်နေကြဦးမှာ ပဲဟု အောက်မေ့ခဲ့ပေ မယ့် ဒီကိုရောက်ရှိချိန်မှာ တော့ သူ့အောက်မေ့မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် မှားယွင်းသွားကြောင်း သူ သိလိုက်ရလေသည် ။

"ဘာ မင်းကစာရေးဆရာ လုပ်နေတယ် ဟုတ်လား"

ထိုအသံ အတော်ကျယ်သွားမှာ သေချာသည် ။ အုပ်စိုးက သူ့ကို အကြည်လင်ဆုံး အပြုံးနှင့် လက်ပိုက်ပြီး မြန့်မြန့်ကြီး ကြည့်နေသည် ။ ပြီးမှ ...

"ဘယ်လိုလဲ မင်း အံ့ဩသွားပြီမို့လား ဝေလတ်"

သူ့အမည် အပြည့်အစုံက ဝေလတ်ဟန်။ သူငယ်ချင်းများက ဝေလတ်ဟု ချို့ခေါ်ကြသည် ။ ယခု သူတော်တော် အံ့ဩနေသည် ။ သူမြန်မာပြည် ပြန်ရောက်သည့် သုံးနှစ်အတွင်း အုပ်စိုးလို ဝက်မိစ္ဆာရုပ်နှင့် ကောင်က ...၊ အင်းလေ ... စာရေးဆရာဆိုတာ ရုပ်ဝါဒီကြည့်ပြီး ခွဲခြားထား တာမှ မဟုတ်တာဟု သူ့ဘာသာသူ ပြန်မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည် ။

"ငါက သရဲတစ္ဆေ ဝတ္ထုတွေ ရေးတာကွ။ ငါ့ကလောင်နာမည် ကြား

လိုက်တာနဲ့ မင်းတုန်လှုပ်သွားမှာ ... သေချာတယ်"

"ဟူး ... ပြောစမ်းပါဦး"

ဝေလတ် သက်ပြင်းတစ်ဝက်နှင့် နားထောင်ဖို့ ပြင်သည်။ ။

"ငါက သရဲတစ္ဆေ ဝတ္ထုရေးတာ ဆိုတော့ ငါ့နာမည်ကိုလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း အောင် "ဘယာနက" ရသမြောက်အောင် ပေးထားတယ်"

"ဘာတဲ့ လဲ"

"ငါ့ကလောင်နာမည်က ..."

"....."

"မောင်အုတ်ဂူ ... တဲ့ "

"....."

ဝေလတ် ပါးစပ်ပိတ်သွားပါသည်။ ။ မျက်လုံးမှိတ်သွားပါသည်။ ။ အသက်ရှူပင် ရုတ်တရက် ရပ်သွားမည်ထင်သည်။ ။ ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးနိုင်တော့ဘဲ ဆွံ့အမေးခိုင်းသွားရသည်။ ။

မျိုးမင်းချိုက မော်ဒယ်မလေး တစ်ယောက်ကို စတူဒီယိုခန်းထဲမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသည်။ ။ လည်စလုတ်က ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ။ တံတွေးခဏခဏ မျိုချနေဟန် တူသည်။ ။ မော်ဒယ်မလေး၏ စကတ်သည် တိုသည်။ ။ သူ့ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီးမှ ဝေလတ်နှင့် အုပ်စိုးတို့ စားပွဲကို ရောက် လာပြီး ...

"ဟုတ်တယ် ဝေလတ်ရ၊ မင်းက ကိုယ့်တိုင်းပြည်နဲ့ အဆက်ပြတ်နေလို့ ဘာမှ မသိတာ။ ဒီက စာဖတ်ပရိသတ်တွေက အခုဆို မောင်အုတ်ဂူမှ

မောင်အုတ်ဂူဖြစ်နေကြပြီကွ"

"ဟင်း ဟင်း ပြောပြလိုက်စမ်းပါ မျိုးမင်းချိုရာ ငါ့ရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို"

မျိုးမင်းချိုက ဆက်ပြောသည် ။ ဝေလတ်က ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် နားထောင်ရပြန်သည် ။

"ဒီကောင်လုံးချင်းတောင် (၁၀) အုပ်ကျော်နေပြီကွ။ အဲဒီဆယ်အုပ်ထဲကနေ "အမှောင်ထဲက အရိပ်မည်းကြီးရဲ့ လက်မည်းကြီး"၊ "ဗိုက်ကြီးသည် စုန်းမ" နဲ့ "ဂါးဂါးဂီးဂီးဂူးဂူး" တို့ က တအားနာမည်ကြီးတာကွ"

"ဟား ... ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် ..."

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထိုနာမည်တွေ ကြားပြီး ဝေလတ် စုတ်သပ်မိသွားသည် ။ အုပ်စိုးကတော့ မျက်နှာကြီးအဖျီးလိုက် ဖြီးကာ ဝင့်ကြွားစွာဖြင့်ပင် ...

"ဘယ်လိုလဲ မင်းအံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေပြီမို့လား ဝေလတ်။ အခု ငါ့ရေးလက်စ ဝတ္ထုရဲ့ နာမည် ပြောလိုက်ရင် မင်းငါ့ကို ပိုလေးစားသွားဦးမယ်"

"မပြောပါနဲ့ တော့ကွာ"

"မရဘူး ပြောမယ်။ အခု ငါ့ရေးလက်စ ဝတ္ထုနာမည်က "ဝါးဟားဟား" တဲ့ "

"ဟင် ... ရေခဲမုန့်နာမည်ကြီး"

ဝေလတ်မှာ ရေခဲမုန့်ကိုတောင် တော်တော်အားနာသွားသည် ။ ဘယ့်နှယ် ဝတ္ထုနာမည် ကလည်း ဝါးဟားဟားတဲ့ ။ အုပ်စိုး (ခေါ်) မောင်အုတ်ဂူ၏ အနုပညာ မြောက်သော လက်ရာများ ကြားမှာ သူတကယ့်ကို

တုန်လှုပ်သွားပါသည်။ ။

သို့သော် ... သတိပေးတန်၍ ပေးရသေးသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ... မင်းဒီလို သရဲတစ္ဆေဝတ္ထု ရေးတာလည်း ကြည့်ရေး နော်၊ သတိနဲ့ ရေး။ ဥရောပက မင်းလို မကောင်းဆိုးဝါး ဇာတ်လမ်းတွေ ရေးတဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်လည်း စာရေးနေရင်း တန်းလန်းပဲ ရုတ်တရက်ကြီး သေသွားတာတဲ့ "

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တုံး"

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မှန်းကို မသိဘူး။ ဒဏ်ရာတောင် မပေါ်လိုက်ဘဲ သေသွားတာ။ အဲဒီက နတ်ဆရာတွေ ဘာတွေ ခန့်မှန်းတာကတော့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲက မကောင်းဆိုးဝါးကို အရမ်း အာရုံစိုက်ဝင်စားပြီး ရေးရာကနေ ပီပြင်လွန်းသွားပြီး အပမာ်သွားတာကြောင့် မကောင်းဆိုးဝါးက ဇာတ်လမ်းထဲက ထွက် လာပြီး စာရေးသူကို လိပ်ပြာပြန်နုတ်သွားတာတဲ့ "

"ဟား ... ကြောက်စရာကြီး"

စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည့် မျိုးမင်းချိုက ထရေရွတ်သလို အုပ်စိုးကလည်း ...

"ဟာ" ခနဲ ... ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။ ။

"မဟာနဲ့ မင်းလည်း သတိထား။ အဲဒါ အနောက်တိုင်းမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်ပဲ။ မင်းလည်း ဒဏ်ရာမပေါ်ဘဲ သေနေဦးမယ်"

ခုနက အဖူးလိုက်ဖြစ်နေသည့် အုပ်စိုးမျက်နှာ အခု ကုပ်ကုပ်လေးဖြစ်သွားသည်။ ။ တော်တော် ကြောက်သွားပုံရသည်။ ။ နဖူးမှာ တောင် ရွေး

တွေစို့လာသလိုလို။

"ကဲ ... အဲဒါတွေထားစမ်းပါဦး။ မင်းကမ္ဘာပတ်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်အတွင်း ဘာထူးခြားမှုတွေ ကြုံခဲ့လဲ။ အဲဒါတွေ ငါတို့ ကို ပြောပြ။ ရေသူမလေး တွေနဲ့ တွေ့ခဲ့လား။ သင်္ဘောတွေ ဘာတွေပျက်ပြီး သူယောင်မယ်တွေ နေတဲ့ ကျွန်းတွေ ရောက်ခဲ့သေးလား"

"အေး ... ဟုတ်တယ် မင်းရဲ့ သင်္ဘောသား အတွေ့အကြုံတွေ ပြောစမ်းကွာ။ ငါလည်း စာရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းရတာပေါ့"

သူတို့ ပြောကြသည့်အတိုင်း ဝေလတ်မှာ သင်္ဘောသားဖြစ်သည် ။ သူက ...

"ဘာရေသူမမှ မတွေ့ဘူး။ မင်းတို့ ကလည်း ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း စိတ်ကူးယဉ်ကြစမ်း ပါကွာ။ အင်း ... ဒါပေမဲ့ ... အုပ်ကြီး စာထဲထည့်ရေးလို့ ရမယ့် ထူးထူးဆန်းဆန်း အဖြစ်အပျက် လေးတော့ ငါကြုံတွေ့ရခဲ့တယ်ကွ"

အုပ်စိုးက မျက်လုံးကြီး ဝင်း လာပြီး အငမ်းမရနှင့် ...

"အေး ... ပြောပြော ..."

"အင်း ... ပြောမယ်"

ပြောမယ် ဟူ၍ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ မနေ့က မြင်ကွင်းများက သူ့အာရုံထဲ တင်းရရင်း တိုးဝှေ့ ဝင်ရောက်လာသည် ။ သူပြောပြချင်သည်မှာ မနေ့က သစ်ပင်စိုက်ပွဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်သည် ။ သူ့ကို မိုးစက်တွေကြားမှ လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ခဲ့သော မိန်းကလေး၏ ပုံရိပ်များ သူ့ဉာဏ်အသိထဲ ပီပြင်လာပြန်သည် ။

"မနေ့က ငါ့ကောင်မလေး တစ်ယောက် တွေ့တယ်။ သူက ထူးဆန်းတယ်ကွ။ ခေါင်းလည်း ခဏခဏမူးတတ်တယ်"

"ရေသူမက ခေါင်းမူးလို့ လား"

"ရေသူမ မဟုတ်ဘူး ။ ရိုးရိုးကောင်မလေးကို ပြောနေတာ၊ လူကိုပြောနေတာ"

မျိုးမင်းချိုက အူကြောင်ကြောင် လာဖောက်နေသေးသဖြင့် ဖြေရှင်းနေရသေးသည် ။

"အေး ... အေး ... ဆက်ပြော ..."

"ကောင်မလေးက ခေါင်းခဏခဏ မူးတတ်တယ်။ ပြီးတော့ မိုးရွာမှာ ကို ကြိုသိနေတယ်။ ပြီးတော့ ..."

ဝေလတ်စကား မဆုံးလိုက်။ အော်သံများ နှင့် ခေတ်သစ်ပျို့မေ သုံးယောက် ကြွချီဝင်လာ သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

"မြင့်မိုးချို"

"မြင့်မိုးချို ... ဓာတ်ပုံမြင့်မိုးချို ..."

အသံတွေကြားကတည်းက ဘယ်သူတွေမှန်း ဝေလတ်သိလိုက်ပါပြီ။ အိန္ဒိယ၊ မေသီမ့်ခိုင်နှင့် ဒါလီတို့ ဖြစ်ရမည်။

တကယ်လည်း သူထင်သည့်အတိုင်းပင် သူမတို့ သုံးယောက်က မျိုးမင်းချို နာမည်ကို မခန့်လေးစား ပြောင်းပြန်ဇောက်ထိုး အော်ကာ ဝင်လာကြသည် ။

ဝင်ဝင်လာချင်းပဲ ဝေလတ်ကိုတွေ့တော့ အားလုံး အံ့သြသွားကြသည် ။

"ဝေ ... လတ် ..."

အားရပါးရကြီး တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဝိုင်းအော်ကြသည် ။ သူမတို့ ဝမ်းသာသွားကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူလည်း သုံးနှစ်လောက် မတွေ့ရသော သူငယ်ချင်းများ နှင့် ပြန်တွေ့ရခြင်းကြောင့် ပျော်ရပါသည် ။ စကားတွေ ဟိုတစ်ခွန်း သည် တစ်ခွန်း အလှအယက် ပြောကြပြီးနောက် ...

"နင်တို့ က ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ချိန်းထားကြတာလား"

"အေး အလှူသွားမလို့ ဒီကောင်တွေနဲ့ ချိန်းထားတာ။ လာ ... အခု နင်ပါ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့တော့"

"အာ ..."

"မလိုက်ဘူးလား ..."

"ကောင်မလေးလှလှလေး နှစ်ယောက်လောက်နဲ့ ဟိုရောက်ရင် မိတ်ဆက်ပေးမှ လိုက်မှာ "

တအုန်းအုန်း သူ့ကျောပေါ် လက်တွေဝဲလာသည် ။ ကောင်စုတ်၊ မသာ ... စသဖြင့် မိန်းကလေးတွေ ဆဲတတ်သည့် စကားလုံးတွေနှင့် ဆဲကြတော့သည် ။

"နှစ်ယောက်တော့ မရဘူးဟေ့။ တစ်ယောက်ပဲရမယ် လိုက်မှာ လား မလိုက်ဘူးလား"

"အင်း ... တစ်ယောက်လည်း မဆိုးပါဘူးနော်။ လိုက်ခဲ့မယ်"

ထို့နောက် သူတို့ အလှူအတန်းသို့ အတူလှမ်းခဲ့ကြလေတော့သည် ။

ဟိုကလာပါဦး၊ ဒီကလာပါဦးနှင့် သူမ နားရသည် မရှိ။

ဒါကလည်း သူမကို အိမ်ဖော်၊ အိမ်ဖက်တစ်ယောက်ဟု ထင်နေခြင်းကြောင့်သာ အလွယ်တကူ ခေါ်ခေါ်ခိုင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ အဒေါ်တွေ၊ ဦးလေးတွေနှင့် တခြားမောင်နှမတွေ မှာ တော့ သန့်ပြန့်တောက်ပြောင်စွာ ဝတ်စားထားကြပြီး အလှူရှင်တွေနှင့် တူနေကြသော်လည်း သူမမှာ တော့ တကယ် သူဆင်းရဲမလေးနယ်။ ကိုယ့်အမျိုးတွေက မျက်နှာသာ မပေးသဖြင့် တချို့ ဧည့်သည် တွေကပင် အကြောကြီးနှင့် ဆက်ဆံကာ ညွန့်ချင်နေကြပြီ။ ညဘက်ကလည်း မီးဖိုခန်းမှာ ပဲ အိပ်ခဲ့ရသည်။ ။ ယခုလည်း ခေါင်းက တစ်ချက်တစ်ချက် ထိုးထိုးပြီး မူးနေသည်။ ။ ဒါလည်း တစ်ခဏပင် ရပ်၍ နားရန် စိတ်မကူးနိုင်။

"ခွန်းဖြူ ... ဟိုမှာ ရှေ့နေကြီးကို နေရာချထားပေးဦးလေ"

"ဟဲ့ ... ခွန်းဖြူ ... ညည်းကို အချို့ပွဲတွေ ကြိုယူခိုင်းထားတာ ဘယ်မလဲ"

"မမခွန်းဖြူ ... သမီးသူငယ်ချင်းတွေအတွက် ဝက်သားပွဲလေးတွေ ယူပေးပါဦး"

ဟူး ... ဟု ပင် ပါးကလေးကိုဖောင်း၍ သက်ပြင်းရှည်ရှည်မချနိုင်။ ယခုလည်း စားပြီးသား ပန်းကန်တွေ အထပ်လိုက်သယ်ကာ ဆေးကြောသည့်နေရာသို့ ပို့နေရပြန်သည်။ ။ "အမယ်လေး ဘိုးဘိုးရေ ... ပင်လယ်လေးရဲ့ ဘဝကို လာကြည့်ပါဦး ..."

အလှူက ထမင်းကျွေးသည် မို့ ဆေးကြောစရာပန်းကန်တွေ ပိုထွက်သည်။ ။ ပိုပင်ပန်းရသည်။ ။ ပန်းကန်ဆေးသည့် ရပ်ကွက်ထဲက

အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်ကမှ သူမတို့ အိမ်အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိထားသဖြင့် သူမအပေါ် ညှာတာသေးသည်။ ။

"ကဲ ... သမီးထားခဲ့ ပန်းကန်တွေထားခဲ့ အိမ်ထဲပြန်မဝင်နဲ့ ဦး။ ညည်းပဲလုပ်နေရမှာ ဟိုးထောင့်လူကွယ်ရာမှာ ခဏနားလိုက်ဦး"

သူမကို သက်သာရာ ရစေလိုကြသည်။ ။

သူမလည်း နွမ်းဖပ်ဖပ်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ မီးဖိုခန်းထောင့်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုယ်၊ လက်၊ ခြေ၊ ခါးအားလုံးကို ခဏဖြစ်ဖြစ် တစ်စစီဖြုတ်ကာ ဖြစ်သလို လွှင့်ပစ်ထားချင် လောက်အောင် သူမကိုက်ခဲ့ညောင်းညာနေပါပြီ။

မီးဖိုခန်းထောင့်မှာ စားပွဲတစ်လုံးချ၍ ရှိနှင့်နေသူက ကိုကြီးထူးနှင့် ဒီဒီ။

"လာ ... ညီမလေး ... လာ ... ဒီကိုလာ ..."

သူမကိုမြင်တော့ ကိုကြီးထူးက မျက်နှာနီနီ မျက်လုံးဝေဝေကြီးနှင့် လက်ယပ်ခေါ်သည်။ ။ သူမလည်း အနားသွားထိုင်သည်။ ။

"လာ ညီမလေး ဒီမှာ ထိုင်။ အေးဆေးနား ... စားစရာရှိတာစားဦး။ ဒီမှာ ရိက္ခာအပြည့်ပဲ"

ကိုကြီးထူး၏ စားပွဲပေါ်တွင် ပုလင်းတစ်လုံး (တစ်ဝက်ကျိုးပြီးသား)၊ စားပွဲပေါ်မှာ တော့ သရက်ချဉ်တစ်ပွဲနှင့် အစိမ်းကြော်တစ်ပွဲကို အယောင်ပြချထားပြီး စားပွဲအောက်မှာ တော့ ထမင်းတစ်အိုး၊ ကြက်သားတစ်အိုး၊ ငါးကြော်အကောင်လိုက် တစ်ဆယ့်ခြောက်ကောင်၊ အချိုပွဲ လေးပွဲနှင့် ရေနစ်ဘူးကို နေရာတကျ သိုသိပ်စွာ ချထားသည်။ ။

"ဟာ ... အစ်ကိုကြီးက ကြက်သားတွေကို အိုးလိုက်ကြီး ယူထားပါ

လား။ စားချင်ရင် တစ်ပွဲဆို တစ်ပွဲ ထစားပေါ့။"

သူမက ပြောတော့ ကိုကြီးထူးက အခုခနဲ လေချဉ်တက်သည် ။ ကိုကြီးထူးဆိုသည် မှာ သူမ၏ အဖေတူအမေကွဲ အစ်ကိုကြီး။ ဒီဒီက ကြက်ပေါင်ကို တဖြုတ်ဖြုတ်စုပ်၍ စားနေသည် ။ ဒီဒီကတော့ သူမ၏ ညီမ အရင်းခေါက်ခေါက်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးငယ်လေး ဖြစ်သည် ။

ကိုကြီးထူးက သူမတို့ ညီအစ်မကို သွေးအနည်းငယ် ခြားသည် ဟု ပင် သဘောမထားဘဲ အတော့်ကို ချစ်ရှာသည် ။

"ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ။ ငါဒီလိုမှ မယူထားရင် ဒီဒီလည်း အခုထိ ဘာမှ စားရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ နင်ကော ဘာစားပြီးပြီလဲ"

သူမ ခေါင်းခါပြသည် ။ စားလည်း မစားရသေး။ စားလည်း စားချင်စိတ်မရှိ။

ကိုကြီးထူးက ကြေးနီရောင်သန်းနေသည့် အရက်တစ်ခွက်ကို ထပ်ငဲ့သည် ။ အရက်က ပုလင်းထဲက ထွက်မလာ။ အရက်များကုန်သွားပြီလားဟု ပုလင်းကို ထောင်ကြည့်သည် ။ ပုလင်းထဲမှာ လည်း အရက်တွေ ဖိတ်ဖိတ်လက်လျက် အများကြီးကျန်နေသေးသည် ။

"ဟင် ... အရက်တွေ ကျန်နေသေးရဲ့ သားနဲ့ ငါကဘာလို့ ငဲ့မရတာလဲ ... တောက် ... ထူးဆန်းထွေလာကြီးပါလား"

သူမ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် ရယ်ချင်လာတော့သည် ။ ဒီအစ်ကို တစ်ယောက်နယ်။

"ကိုကြီးက အဖုံးမှ မဖွင့်ဘဲ။ အရက်က ဘယ်လိုလုပ် ထွက်လာမှာလဲ"

"ဟင် ... ဪ ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ ... ဟီး ဟီး"

အဖုံးဖွင့်ကာ ငဲ့၍ မော့ပြန်သည်။ ဒီဒီက ကလေးပီပီ လက်ထဲက ကြက်သားတုံးက မကုန်သေး။ စားပွဲအောက်က ငါးကြော်တစ်ကောင်ကိုပါ ယူ၍ ဝါးနေပြန်သည်။ အားလုံးက ဝိုင်းနှိမ်ထားသည့် ဒီညီမလေး၏ ရှေ့ရေအတွက်လည်း သူမ ပူပင်မိသည်။

ခဏကြာတော့ သူမ ရှေ့ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အလှူစားပွဲဝိုင်းတွေ မြင်ရတာ စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလှသည်။ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှ လူတစ်ယောက်က သူမကို လှမ်းလက်ပြနေပြန်သည်။ သူမ သေချာကြည့်လိုက်တော့ အိန္ဒိယတို့ ဖြစ်နေသည်။

"ဟာ ... သူငယ်ချင်း"

သူမ ထိုဝိုင်းသို့ အပြေးသွားဖြစ်သည်။ အနားရောက်တော့ ...

"နင်က ဘယ်သွားနေတာလဲဟ။ ငါတို့ က နင်မရှိတော့ အူကြောင်ကြောင်နဲ့။ ငါတို့ ဝိုင်းလည်း ဘာမှ လာချမပေးသေးဘူး"

အိန္ဒိယက သူမကို ဆီး၍ ပူညံပူညံလုပ်သည်။ သူမက ...

"အေးပါဟယ်။ ငါလည်း အနောက်ထဲ ခဏသွားနေတာ။ လူတွေက တအားကျနေတော့ နင်တို့ ဝိုင်းကို လာချဖို့ မအားသေးတာထင်တယ်။ ငါ ဟင်းပွဲတွေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်"

"နေ ... နေ။ ငါတို့ အချိန်ရတယ်။ ဖြည်းဖြည်းမှ စားမယ်။ ဒီမှာ ငါတို့ နင့်ကို မိတ်ဆက်ပေး မလို့ "

အိန္ဒိယက ထိုသို့စကားဆိုကာ သူမတို့ နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်နေသော ကောင်လေးတစ် ယောက်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ညွှန်ပြသည့်အ

တိုင်း သူမကလည်း ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟင်"

စိတ်ထဲမှ ထိုသို့ အသံပြုမိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်လုံးတွေပါ အကြောဆန့်၍ ဝိုင်းသွားသည်။ ။

အိန္ဒိယ မိတ်ဆက်ပေးသည့် ကောင်လေးကလည်း သူမကို အကြောင်းသား ပြုကြည့်နေပြီး သား ဖြစ်နေသည်။ ။

"သူ့နာမည်က ဝေလတ်ဟန် တဲ့ "

ဝေလတ်လည်း သူမကိုကြည့်ကာ "ခေါင်းမူးတတ်တဲ့ ကောင်မလေး ပါလား" ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိရင်း အံ့သြခြင်း ရင်ထဲလှိုက်လှိုက် ဝမ်းသာခြင်းတို့ဖြင့် မျက်လုံးကြီးသာ ဝင်းနေတော့သည်။ ။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးလား။ မိတ်ဆက်ပေးနေရင် အချင်းချင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၊ ပြုံးပြရတယ်လေ ... ဘာလို့ နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးပြူး ပြိုင်နေကြတာလဲ"

"အေးလေ ... နှစ်ကောင်သား ပြူးနေတာ ဖားပြုပ်ကြီးတွေ ကျလို့ ။ ဒီမှာ မိတ်ဆက်ပေးရတဲ့ သူက ငပေါမကြီးကျလို့ "

ဒါလီက ဝင်ဟောက်သလို အိန္ဒိယကလည်း ဒါလီစကားကို ထောက်ခံပြီး ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောမှ သူတို့ နှစ်ယောက် အသိဝင်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။ ။ အိန္ဒိယက ဝေလတ်ကို မကြည့်သလို မျက်စောင်းထိုးရင်း သူမဘက်ကို လက်ဖြင့် ညွှန်ပြကာ ...

"ကဲ ... ဝေလတ်။ ဒါကတော့ ငါ့ငယ်သူငယ်ချင်း "ပင်လယ်ခွန်းဖြူ" တဲ့ ။ ငါတို့ က "ပင်လယ်"လို့ ပဲ ခေါ်တယ်"

ပင်လယ်တဲ ။ သူ့နာမည်ကြားလိုက်ရုံနှင့် ကိုယ့်မှာ သဘောပျက်သလို ခံစားလိုက်ရသည် ။

သူနှင့်သူမ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။ ။

နောက် ... သူမက ထမင်းပွဲဟင်းပွဲများ သူတို့ ဝိုင်းအတွက် မှာ ယူပြင်ဆင်ပေးသည်။ ဒါအပြင် ဟိုလူကခိုင်း သည် လူကခိုင်းနှင့် အလုပ်တွေ ဇယ်ဆက်သလို ထပ်လုပ်နေရပြန်သေးသည်။ သူမကို ဝေလတ် မပြတ် တမ်း အကဲခတ်ရင်းပင် မောနေသည်။

အိန္ဒိယကတော့ ...

"ပင်လယ်တော့ သူ့အဘိုးဆုံးကတည်းက ဒီအိမ်မှာ အလုပ်သမား တစ်ယောက်လိုလို နေနေရတာပဲ"

ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြောသလို သူ့ဘာသာသူ ပြောသလိုလို ရေရှည်သည်။ ။ ခဏနေတော့ ပင်လယ် အနားပြန်ရောက်လာသည်။ ။

"နှင့်မလဲ အိမ်နိမ့်စံမလေးကို ဖြစ်လို့ ပါလား ပင်လယ်ရယ်။ ကြော့ကြော့လေး နေရမယ့် အစား ချွေးဒီးဒီးကျအောင် လုပ်နေရတယ်"

ပင်လယ်က နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးလေးနှင့်
ထိတ်လန့်တကြားကပ်ပြီး ...

"တိုးတိုးပြော ... ငါ့အဒေါ်တွေကြားရင် ရှေ့ခံအကြီးကြီးတက်လိမ့်မယ်"

ထိုသို့ပြန်ပြောရင်းကို သူမမျက်နှာမှာ ရုံ့ရုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ပင်လယ် အာဖြစ်လို့ လဲ မျက်နှာမကောင်းပါလား"

"အင်း ငါခေါင်းနည်းနည်း မူးနေလို့ ပါ စားကြစား ..."

ဝေလတ် သူမကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ ဟင် ... ဒီကော
င်မလေး ခေါင်းမူးပြန်ပြီ လား။

ထိုအချိန် လူကြီးတစ်ယောက်ကလည်း ပင်လယ်ကို လာနှုတ်ဆက်
သေးသည်။ ။ ထိုလူကြီးမှာ ရှေ့နေတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။ တိုက်
ပုံအမည်း၊ လက်ဆွဲအိတ် အမည်းကြီးက သူ့အလုပ်အကိုင်ကို ဖော်ပြနေ
သလိုပင်။

"သမီးပင်လယ် ဦးလေးသွားတော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး။ သမီးခြံအထိ လိုက်ပို့ပါမယ်"

"နေပါစေသမီး၊ ရတယ်။ ဦးလေးဘာသာ ပြန်မယ်။ ဦးလေးပြောတဲ့
ဟာသာ ရှာထားဦး။ သမီးတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘဝအတွက်
အရေးကြီးတယ်သိလား။ သဘောပေါက်တယ်မို့လား"

ထိုစကားတွေကိုတော့ ရှေ့နေဟု ထင်ရသော လူကြီးက လေသံခပ်
တိုးတိုးနှင့် ပြောခြင်းဖြစ် သည်။ ။ ပင်လယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။

အိန္ဒိယတို့ ကတော့ သူတို့ ပြောနေသည့် စကားများကို နားမလည်ပါ
။ သူတို့ စကားလည်း ကြားလူနားလည်မလွယ်သော အတွင်းရေးမျိုးဖြစ်
သည်။ ။ ရှေ့နေကြီးထွက်သွားမှ မေသိမ့်က စပ်စုသည်။ ။

"နင်တို့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

"ငါတို့ အိမ်တွင်းရေး ခပ်ရှုပ်ရှုပ်အကြောင်းပါ"

မေသိမ့်က ဆက်မမေးတော့။

သူမကတော့ ခေါင်းတွေ မူးလာပြန်သည်။ ။ ဟင် ... အလုပ်ရှုပ်ရတဲ့
ကြားထဲ ရောဂါက စလာပြန်ပြီ ... သူမ စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူမိသည်။ ။

နားထဲမှာ လည်း ပိုးကောင်တွေ အမြောက်အမြား တောင်ပံတခတ်ခတ် နှင့် ဝင်လာသလို အသံများ တရှဲရှဲမြည်နေသည် ဟု ခံစားလာရသည် ။ သူမ ခဏမျှ မျက်လွှာချငြိမ်သက်၍ လူကိုယိုင်မသွားအောင် စိတ်ထိန်း နေရသည် ။ သူမပုံက တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံစူးစိုက်နေဟန်လည်း ပေါ် နေသည် ။ အတန်ကြာမှ သူမ မျက်လုံးများ ပွင့် လာပြီး ...

"ဒါလီ ... နင်တို့ စားပွဲ ပြောင်းလိုက်ပါလား"

"ဟင်"

"တခြားစားပွဲဝိုင်းမှာ ပြောင်းစားကြပါလားလို့ "

"ဟင် ဒီမှာ စားနေပြီပဲကို ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဟိုဟာ ဟာ အင်း ..."

ပင်လယ်က ပြောရခက်သလို အမူအရာနှင့် ဆံပင်စတွေကို တစ်ချ က်ကုတ်ပြီးမှ ...

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ... ဒီနေရာမှာ အင်း ... ဒီဝိုင်းမှာ ... အသေး စား ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှုမျိုး တစ်ခုခုဖြစ်လာမှာ စိုးလို့ ဟ"

"ဟင် ..."

သူမစကားကြောင့် ဝေလတ်၊ မေသိမ့်ခိုင်၊ ဒါလီနှင့် အိန္ဒိယတို့ က ပြု င်တူခေါင်းထောင်ကာ ထူးဆန်းသလို မော့ကြည့်ကြသည် ။

သူမ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။

ထိုအချိန် သူမကို အဒေါ်လုပ်သူက လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

"ခွန်းဖြူ ... ဒီမှာ ဧည့်သည် လာနေတယ်။ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း ရှင်းပေးလို က်ဦး"

သူမလည်း "ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့" ဟု ဆိုကာ အလျင်အမြန် ထသွားရပြန်သည်။ ။ သူမ ထသွားမှ ဒါလီက ...

"ပင်လယ် ... ဘာတွေပြောသွားတာလဲဟ ..."

"သိဘူးလေ ... ဘာအဓိပ္ပာယ်တုံး"

သူမတို့ အူကြောင်ကြောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ပြီးမှ ထမင်းပြန်ခွဲစားကြသည်။ ။ ဝေလတ် ကတော့ "ပင်လယ်" ပြောသွားသည့် စကားအရ တစ်ခုခုထူးခြားတော့မည်ဟု စိတ်ထဲမှ အလိုလို သိသွားသည်။ ။ ဒီကောင်မလေး အကြောင်းကို မနေ့က သစ်ပင်စိုက်ပွဲမှာ သူနည်းနည်းသိခဲ့ရပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။ မျိုးမင်းချိုကတော့ တခြားဘာတွေကိုမှ အပိုစိတ်မဝင်စားနိုင်။ ပန်းကန်ထဲက အသားတုံးတွေကိုသာ အလကားရတိုင်း သဲကြီးမဲကြီး အပြုံးတကြီး ပါးစပ်အဆီကွက်အောင် စားနေရှာသည်။ ။

ခဏနေတော့ အုပ်စိုး ရောက်လာသည်။ ။ အုပ်စိုးက အလှူလာစဉ် လမ်းတစ်ဝက်မှာ အရေးတကြီး ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် စာအုပ်တိုက်မှာ ဝင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ယခုမှ ရောက်လာကာ ဝေလတ်တို့ ဝိုင်းကို ခါးပတ်တစ်ထစ်လျှော့၍ ဝင်ထိုင်ပြီး ...

"ဆာလှပြီကွ ...။ စာအုပ်တိုက်မှာ ပရိသတ်တချို့ ရောက်နေလို့ ကွ။ ငါ့ရဲ့ "ဂါးဂါးဂီးဂီးဂူးဂူး" စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ဆိုပြီး ဆွေးနွေးပေးနေရသေးတယ်။ ပြီးတော့ အော်တိုလေး ဘာလေး ထိုးပေးနေရသေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် နည်းနည်းကြာသွားတာကွ ဟား ... ဟား ..."

ဘယ်သူမှ လည်း တစ်ခွန်းမှ မမေးဘဲ ဗလိုင်းကြီး ကြွားကာ အုပ်စိုး (ခ) မောင်အုတ်ဂူသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထမင်းနည်းနည်း ဟင်းများများ ခူးခပ်စားလေတော့သည်။ ။

ခဏကြာတော့ အုပ်စိုး၏ အနောက်ဘက်ဝိုင်းသို့ တခြားလူတစ်ယောက် ဝင်ထိုင်ကာ စားလေသည်။ ။ ထိုလူနှင့် အုပ်စိုးမှာ ကျောချင်းကပ်လျက် အနေအထားဖြစ်သွားသည်။ ။ ထိုင်ရသည် မှာ ကော်ဇောပေါ်ခင်းထားသည့် စားပွဲဝိုင်းပုပုလေးများ တွင် တင်ပလွှင့်ခွေကာ ဝန်းရံထိုင်၍ စားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဘုန်းကြီးဆွမ်း ဘုဉ်းပေးလေ့ရှိသည့် စားပွဲဝိုင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ။

အုပ်စိုးကော၊ ခုနက သူနှင့် ကျောချင်းကပ် လာထိုင်သည့်လူကော ခေါင်းမဖော်စတမ်း စားနေကြသည်။ ။ သို့သော် တစ်ခဏအကြာမှာတော့ ဟိုလူက အုပ်စိုးကို လှည့်ကြည့်လာသည်။ ။ အုပ်စိုးကလည်း ထိုလူကို ဖျတ်ခနဲ ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြသည်။ ။ သို့သော် အကြည့်တွေက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေကြသည်။ ။

သို့သော် အကြည့်လွဲကာ ကိုယ့်စားပွဲရှေ့ ကိုယ်လှည့်၍ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် စားကြပြန်သည်။ ။

အတန်ငယ်ကြာတော့ ...

"....."

အကျဉ်းအကြပ်ထဲက အတင်းထွက်လာသော အသံတစ်ခုကြားလာရသည်။ ။ ထိုအသံမှာ အနံ့ပါပါသည်။ ။ အသံလာရာက အုပ်စိုးအနီးတစ်ဝိုက်မှ ဖြစ်သည်။ ။

အုပ်စိုး ချက်ချင်း နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ခုနက သူနှင့်အကြည့်ဆုံသည့် လူက သူ့ကို ကြည့်နေပြီးသား ဖြစ်နေပြန်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် အကြည့်ဆုံရပြန်သည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်း အကြည့်တွေက ခပ်

ဆတ်ဆတ်ပင်။

နောက် ... ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် လှည့်ကာစားကြပြန်သည်။ ။

ခဏကြာသောအခါမှာ တော့ ...

"....."

ညှစ်ထုတ်ရာမှ ထွက်လာသည့်အသံ တစ်သံ ထွက်လာပြန်သည်။ ။ ဒီတစ်ခါ အသံက တော်တော်ကျယ်သည်။ ။

"ဟင် ..."

"ဟယ် ..."

ဘာအသံမှန်း လူတိုင်းသိသည်။ ။ သိလို့ လည်း အာမေဍိတ်သံတွေ စီသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ တချို့ နှာခေါင်းပိတ်ကြ၊ လက်ယပ်ကြနှင့် ဆက်မစားနိုင် ဖြစ်ကြသည်။ ။

အားလုံးတူညီစွာ လုပ်ဖြစ်ကြသည် ကတော့ အသံလာရာကို လှမ်းကြည့်ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ အသံလာရာကလည်း အုပ်စိုး အနီးတစ်ဝိုက်မှ ဖြစ်သည်။ ။ အုပ်စိုး မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွား သည်။ ။

ချက်ချင်း နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ကျောချင်းကပ်ရှိနေသည်။ ။ ဟိုလူက အုပ်စိုးကို နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့နှင့် စိုက်ကြည့်နေပြီး သား ဖြစ်နေသည်။ ။

ဒီတစ်ကြိမ် သူတို့ အကြည့်ဆုံသည် ကိုတော့ ဝေလတ်တို့ တစ်ဝိုင်းကော၊ ဝိုင်းနားနီးချင်း တွေကောက သတိထားမိကြသည်။ ။ အားလုံးက ကိုယ့်နှာခေါင်းကို ကိုယ့်လက်နှင့် ကိုယ်ပိတ်ကာ (အနံ့ကမသေး) သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်ကြကုန်သည်။ ။

"ဝုန်း" ခနဲ သူတို့ နှစ်ယောက် ထရပ်ကြပြီ။

"ခင်ဗျား ဘာလို့ ကျုပ်ကိုလှည့်ကြည့်တာလဲ"

ဟိုလူက အရင်ချဲသည် ။ အုပ်စိုးက ...

"အောင်မာ ...ဒါခင်ဗျားကို ကျုပ်က ပြောရမယ့်စကားဗျ။ ခင်ဗျား ဘာလို့ ကျုပ်နဲ့ ကျောချင်းကပ်ထိုင်ပြီး တဘွတ်ဘွတ်နဲ့ လေပုပ်တွေ လွှတ်နေတာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကျုပ်ဟာနဲ့ ကျုပ်ပေါက်တာ"

"ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ်ပေါက်လည်း သူများ တွေ ထမင်းစားနေတာ ဝေးဝေး သွားပေါက်ပါလား။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ပေါက်ပြီးရင်လည်း ခင်ဗျားပေါက်တယ်ဆိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မတောင်းပန်ဘဲ ကျုပ်ကို လှည့်လှည့်ကြည့်ပြီး အများက ကျုပ်ပေါက်တယ် ထင်အောင်လည်း လုပ်သေးတယ်။ ခင်ဗျား တော်တော် အကျင့်ယုတ်တဲ့ လူပဲ"

ပြဿနာကတော့ အီအီး ဘယ်သူပေါက်ဆိုသည့် ပြဿနာပါ။ ကိုယ်မပေါက်ဘဲ ကိုယ်ပေါက်သလို ချောက်ချခံရပြီး အရှက်ခွဲတာဆိုတော့ အုပ်စိုး လုံးဝ သည်းမခံနိုင်ပါ။ ဒါသူ့လို "ဂါးဂါးဂီးဂီးဂူးဂူး" ဝတ္ထုဖြင့် နာမည်တွေကျော်နေသည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို သက်သက်မဲ့ ဒေါက်ဖြုတ်လိုက်တာဟု ထင်မှတ်ကာ မာနတစ်ခွဲသားနှင့် တုံ့ပြန်ရန်ပြင်တော့သည် ။

သို့သော် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖိုက်တာမေး စမေးသူက ဟိုလူ။

"မင်းက ဘာကောင်လဲ"

"ကျုပ်က စာရေးဆရာ။ ခင်ဗျားကကော ဘာကောင်လဲ"

"ငါက သူဌေးပဲ။ မင်းလို စာရေးဆရာကို ပိုက်ဆံနဲ့ ပေါက်ပြီး ရေးခိုင်းလို့ ရတယ်"

"ပါးပိတ်ရိုက်လိုက်လို့ ။ ပိုက်ဆံပေးပြီး ရေးခိုင်းလို့ ရတာ ကားနံပါတ်ပြားပဲရှိတယ်။ ကဲ ကြာတယ်။ စကားတွေ မရှည်ချင်ဘူး။ ခင်ဗျား ... ထိုးမှာ လား"

"လာစမ်းကွာ"

ချကြပြီ။ သူတို့ လက်ထဲ ကိုယ်စီကိုင်ထားသည့် လက်နက်တွေကလည်း ဆန်းသည် ။ ထမင်းစားလျက်က ထဖိုက်ကြတာမို့ အုပ်စိုးလက်ထဲမှာ ကြက်ပေါင်ရိုးကြီး ရှိနေသည် ။ ဟိုလူ့ လက်ထဲမှာ တော့ ငါးကြော်တစ်ကောင်။

ဝေလတ်၊ မျိုးမင်းချိုနှင့် ဒါလီတို့ ထဆွဲတာပင် မမီလိုက်။ ဟိုဘက်ဝိုင်း၊ ဒီဘက်ဝိုင်း၊ အနီးအနားဝိုင်းတွေက ဝိုင်းဆွဲသည့်ကြားကပင် ...

"အုံး"

"ဒိုင်း"

"ဝုန်း"

"..."

စသဖြင့် တစ်ယောက် လေးငါးချက်စီတော့ ကျွေးလိုက်နိုင်ကြသေးသည် ။ တော်တော် ဝိုင်းဝန်း ဖျန်ဖြေလိုက်ကြရသည် ။ အားလုံး ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်ပင်။

ဝေလတ်ကလည်း အုပ်စိုးကို ဆွဲထားရင်း ရေရွတ်မိသည် ။

"ခုနက ပင်လယ်ပြောသွားတဲ့ ဒီနေရာမှာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှု တစ်ခုခု

ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒါကို ပြောတာများ လား"

"ဟင်"

ဝေလတ် ရေရွတ်မှုကို အိန္ဒိယက ကြားလိုက်သည်။ ။ တစ်စုံတစ်ခု အမှတ်ရမိသလို မျက်လုံးလည်း ဝင်းသွားသည်။ ။

သူမလည်း အတွေးများ ရရှာတော့သည်။ ။

ထိုနေ့က အုပ်စိုးတို့ ပြဿနာကြောင့်ပင် သူတို့ စောစောပြန်ခဲ့ကြရာ သူနှင့် သူမ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်အနေဖြင့် မည်သည့်စကားမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် မကြာခဏ ဆုံဆုံဖြစ်နေသော မျက်လုံးများ ဖြင့်သာ ရင်းနှီး၍ နေခဲ့ကြပါသည်။ ။
